

ἀσυναπάντητος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συναπαντητὸς <συναπαντῶ.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν συναντᾷ τις: Τέτοιο κακὸ ἄς εἶναι ἀσυναπάντητο!

ἀσυνάρεστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσυνάριστος Θράκ. (Καλαμ.) ἀσυνάριστους Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συναρεστὸς <συναρέσω.

Ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ τυχόντα ἔνθ' ἄν.: Εἶναι ἄθρουπους ἀσυνάριστους Ζαγορ. Ἀσυνάριστος εἶσαι μετὰ μένα (δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος μαζί μου) Καλαμ.

ἀσυνάρτητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυνάρτητος.

1) Ὁ ἄνευ συναρτήσεως, ἄνευ λογικοῦ εἰρμού σύνηθ.: Λόγια ἀσυνάρτητα. 2) Ὁ λέγων ἢ φρονῶν ἀσυνάρτητα σύνηθ.: Ἀνθρώπος ἀσυνάρτητος.

ἀσυνάστρεφος ἰδ. ἀσυνανάστρεφτος.

ἀσύναχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. ἀσύναχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀσύναχτος.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς σύνηθ.: Ἀσύναχτα γεννήματα - φασόλια κττ. 2) Ὁ μὴ εἰσπραχθεὶς σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ἀσύναχτα χρέη σύνηθ.

ἀσυνάχωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συναχωτὸς <συναχώνομαι.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ἀπὸ συνάχι ἔνθ' ἄν.: Μ' αὐτὰ τὰ κρύα δὲν ἀπόμεινε ἀσυνάχωτος σύνηθ.

ἀσυνγόμᾶστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνγομᾶστὸς <συνγομᾶζω.

Ὁ μὴ γομωθείς, ὁ μὴ πληρωθεὶς διὰ τινος πράγματος, ἐπὶ σάκκου, κιβωτίου κττ.: Τὸ σακκὶν ἀσυνγόμᾶστον ἔν'.

ἀσυνειδησία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσυνειδησία.

1) Ἡθικὴ πώρωσις: Ἀσυνειδησία ποῦ τὴν ἔχει! Ἡ ἀσυνειδησία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲ λέγεται! 2) Πράξεις ἀσυνειδητοῦ, κακοήθους: Αὐτὸ ποῦ ἔκανε ἦταν ἀσυνειδησία.

ἀσυνείδητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνείδητος.

1) Χωρὶς συνειδήσιν, ἀσυναισθήτως, ἀνεπιγνώστως λόγ. σύνηθ.: Μιλάει ἀσυνείδητα. Ὅ,τι ἔκαμε τό 'καμε ἀσυνείδητα.

2) Χωρὶς ἠθικὸν δισταγμόν, μὲ ἀσυνειδησίαν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Φέρθηκε πολὺ ἀσυνείδητα. Τὴν ἐγκατέλειψε ἀσυνείδητα. Κλέβει - τοκίζει ἀσυνείδητα λόγ. σύνηθ. Πολλὰ ἀσυνείδητα ἐκόμπωσέ με (πολὺ σκληρῶς μὲ ἠπάτησε) Τραπ.

ἀσυνείδητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσυνειδίστος Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσυνείδητος.

1) Ὁ ἄνευ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως ἐκτελούμενος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυνείδητη πράξι κττ. λόγ. σύνηθ.

2) Ὁ μὴ εὐσυνείδητος, ὁ ἠθικῶς πεπωρωμένος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυνείδητος ἄνθρωπος. Εἶδες ὁ ἀσυνείδητος τί πῆγε κ' ἔκαμε! Ἀσυνείδητη γυναῖκα, τὸ σκότωσε τὸ σπλάχνο της! λόγ. σύνηθ.

ἀσυνεικαστά ἡ, ἀμάρτ. ἀσυνεικασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀδ'νεικασά Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνείκαστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

1) Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ εὐκόλως, δύσνοια Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Καμένη, μὴν ἀσυνεικασά, νὰ μὴ συνεικάζῃς κ' ἐσὺ νὰ κάμῃς τίποτα! 2) Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ χορτάσῃ Ἰμβρ. Συνών. ἀχορτασιά.

ἀσυνείκαστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνείκαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις ἐννοήσῃ, ἀντιληφθῇ: Ἀσυνείκαστά 'χεις ἀκόμα εἶδα σοῦ λέω;

ἀσυνείκαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χηλ. ἀσ'νεικαστος Προπ. (Κύζ.) ἀσ'νεικαστους Θράκ. (Μάδυτ.) Λῆμν. ἀδ'νεικαστους Ἰμβρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυνείκαστος.

Α) Παθητ. 1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ τις Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀσυνείκαστη κουβέδα. β) Ὁ μὴ ἀναγνωριζόμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐγνώρισές τονε ἡ ἀσυνείκαστο τὸν ἔχεις ἀκόμα; 2) Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος Προπ. (Κύζ.): Ἀσ'νεικαστα πράματα. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀνανάμενος 1, ἀναπάντεχος 1, ἀναπέλπιστος, ἀναρίθμητος 3, ἀνέλπιδος 1, ἀνέλπιστος 1, ξαφνικός.

Β) Ἑνεργ. 1) Ὁ μὴδὲν ἐννοῶν, ἀσύνετος Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Χηλ.: Ἀσ' τον το' εἶναι ἀδ'νεικαστους ἄθρουπους Ἀγιάσ. Συνών. ἄλαλος 4, ἄμγαλος 1, ἀνάποδος Α 5δ, ἀνόητος 1. 2) Ἀκόρεστος, ἀπληστος Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λῆμν.: Ἀδ'νεικαστους εἶνι, ὅ,τ' νὰ φάγ' δὲ δ'νεικάζ' Ἰμβρ. Συνών. ἀχορταστος.

ἀσυνέμπαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνέμπαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις συγκομίσει τὰ προϊόντα του: Ἐχω ἀσυνέμπαστα.

ἀσυνέμπαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀσυνέμπαγος Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνεμπαστὸς <συνεμπάζω.

Ὁ μὴ συγκομισθεὶς πρὸς ἀποθήκευσιν: Ἐχω ἀσυνέμπαστα τὰ γεννήματά μου. Συνών. ἀσόδιαστος 1.

ἀσυνεννοησία ἡ, λόγ. πολλαχ. ἀσυνεννοησά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσυνοννοησά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνεννόητος.

Ἐλλειψὶς συνεννοήσεως, ἀσυμφωνία: Μὲ τὴν ἀσυνεννοησία τους δὲ θὰ καταφέρουν τίποτε.

ἀσυνεννόητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνεννόητος.

Χωρὶς συνεννόησιν: Ἐφυγαν ἀσυνεννόητα. Κάνουν τοῖς δουλειές τους ἀσυνεννόητα.

ἀσυνεννόητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀσυνοννόητος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνεννοητὸς <συνεννοοῦμαι.

1) Ὁ μὴ συνεννοηθεὶς, ὁ μὴ συμφωνήσας μετ' ἄλλου ἔνθ' ἄν.: Ἦταν κ' οἱ δυό τους ἀσυνεννόητοι καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν σύνηθ. Ἀσυνοννόητοί 'μεστιαν ἀκόμα, μ' ἀπόψε θὰ πάω νὰ τὸν εὔρω νὰ συνοννοηθοῦμε Ἀπύρανθ. 2) Ἐκεῖνος μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ συνεννοηθῇ σύνηθ.: Ἀσυνεννόητος ἄνθρωπος εἶναι, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συνεννοηθῇ μαζί του.

ἀσυνερισιά ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνέριστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ μὴ ὀργίζεται τις ἐκ τῶν πράξεων ἄλλου ἰδίως
 χεωτέρου ἢ κατωτέρου, ἀνεκτικότης: *Τέτοια πάλι ἀσυνερί-
 σια!* Ἡ ἀσυνερίσιά του εἶναι μεγάλη. Ἀντίθ. *ἔσυνερισιά.*

ἀσυνέριστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσυνόριστα πολλαχ. ἀδ-
 νόρ'στα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνέριστος.

Χωρὶς μικροφιλοτιμίας, μὲ ἀνεκτικότητα ἐνθ' ἄν.: *Δου-
 εύνουμε - τρώμε ἀσυνέριστα σύνηθ. Κάναν δ' μοιραδὰ ἀδ'νό-
 ρ'στα Ἰμβρ.*

ἀσυνέριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσ'νέρ'στους Θεσσ. (Ζα-
 ῥορ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀσυνόριστος ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ
 ἀδέρφ. 295 — *Λεξ. Δημητρ.* ἀδ'νόρ'στους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνεριστὸς*
ἀσυνερίζομαι.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν δεικνύει μικροφιλοτιμίαν πολλαχ.:
*Εἶναι ἀσυνέριστος, δὲν τοῦ κακοφαίνεται γιὰ τέτοια μικρο-
 πράματα πολλαχ.* 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἀξίζει νὰ
 συνερίζεται τις, δηλ. νὰ λαμβάνη σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν Μακεδ.
 (Καταφύγ.) Πελοπν. (Μάν.) — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. — *Λεξ.*
 Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Λόγια ἀσ'νέρ'στα Καταφύγ. Ὁ γέρω*
εἶναι ἀσυνέριστος *Λεξ. Δημητρ.* Τὰ παιδιὰ εἶναι ἀσυνέριστα
Λεξ. Πρω. Ἀνταμώνουμε καὶ ἀσήμαντους, ἀσυνόριστους, φτω-
 χοὺς ἀνθρώπους, καὶ ναῦτες ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. 3) Ἀκα-
 ταγώνιστος Πελοπν. (Μάν.): *Εἶναι ἀσυνέριστη ὡς τὴ γαθα-
 ρεῖότη - ὡς τὸ μάζωμα τῶν ἐλαιῶνε κττ.*

ἀσυνήθιστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνήθιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τρόπον οὐχὶ συνήθη: *Ζῆ - μιλᾷ - ντύνεται ἀσυνή-
 θιστα.*

ἀσυνήθιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.
 Χαλδ. κ.ά.) ἀσ'νήθ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσυνήθιγος Πελοπν.
 (Μάν.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνήθιστὸς* <*συν-
 ηθίζω.* Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τι, ἄπειρος κοιν. καὶ Πόντ.
 (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀσυνήθιστος ὡς τὴ δου-
 λειὰ - ὡς τὴ ζέστη - ὡς τὴν τέχνη κττ. Ἀσυνήθιστος ὡς τὴν ἀνπνία*
- ὡς τὸ κλίμα - ὡς τὸ κρασί - ὡς τὸ πιετό κττ. κοιν. Ἀσυνήθιστος
ἐν ὡς σὴν τέχνην Τραπ. || Γνωμ.

Ἄλλοι ἀπ' τὸν ἀσυνήθιστο ὥσπου νὰ συνηθίσῃ!

Αργ. Συνών. ἀμάθευτος 2, ἀμαθήτευτος 2, ἀμά-
 θητος 2β, ἄμαθος 2, ἀπίλωτος 2. 2) Ὁ μὴ συνή-
 θης, πρωτοφανής κοιν.: *Ἀσυνήθιστος τρόπος. Ἀσυνήθιστο*
*καπέλλο - σκέδιο - φόρεμα κοιν. Πουλλὰ ἀσυνήθιστα ΚΠα-
 λαμ. Ἀσάλ. ζωή 31.*

ἀσυννέφιαστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσυννέφιαστα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυννέφιαστος.

Χωρὶς νέφη ἐνθ' ἄν.: *Σήμερα εἶναι ἀσυννέφιαστα.*

ἀσυννέφιαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσ'ννέφιαστους σύνηθ.
 βορ. ἰδιώμ. ἀσυννέφιαστος Ἡπ. Ζάκ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ.
*Ἔργα 1, 168 ἀσυννέφιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀ-
 δριανούπ.) ἀσ'ννέφιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συννέφιαστὸς*
 <*συννέφιαζω.* Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. ἀσυννέφιαστος
 καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύννεφα, ἀνέφελος σύνηθ.: *Ἀσυννέφια-
 στος καιρὸς - οὐρανός. Ἀσυννέφιαστη ἡμέρα σύνηθ. || Ποιήμ.*

Λάμπουνε τ' ἀσυννέφιαστα τὰ οὐράνια σὰν ζαφείρια
 ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Σὰ χαραυγὴ ἀσυννέφιαστη τὸ πρόσωπο ἦταν
καὶ τὰ μαλλιά σὰν τὸ τρεμάμενο φεγγάρι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 37. Συνών. ἀνέφελος, ἀνεφος,
 ἀσύννεφος. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ταρασσόμενος ἀπὸ ἀνη-
 συχίας καὶ μερίμνας, ὁ ἐν γαλήνῃ διατελὼν σύνηθ.: *Ἀσυν-
 νέφιαστη εὐτυχία - ζωή.*

ἀσύννεφος ἐπίθ. ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι 132 ΠΒλα-
 στοῦ Ἀργῶ 195.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *σύννεφος.*

Ἀσυννέφιαστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσύννεφη νυχτιά
 ΓΒιζυην. ἐνθ' ἄν. *Χάραμα ἀσύννεφο ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.*

ἀσυννόδευτος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἀσ'νόδιφτους Στε-
 ρελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'νόδιφτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συννοδευτὸς*
 <*συννοδεύω.*

1) Ὁ μὴ συνοδευόμενος πολλαχ.: *Αὕτῃ ἡ κυρία δὲ*
*βγαίνει - δὲ γυρίζει ποτὲ ὡς τὸ σπῖτι ἀσυννόδευτη πολλαχ. Πέ-
 θανι αὐτὸς καὶ πάει οὐλότιλα ἀσ'νόδιφτους Αἰτωλ.* β) Ἐκει-
 νος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσῃ τις Στερελλ.
 (Αἰτωλ.): *Ἡ βλουιὰ - τὸν χτικιὸ εἶναι ἀσ'νόδιφτις ἀστένευς*
(ἀντὶ ὁ βλογισμένος, ὁ χτικισμένος). Πέθανι ἀπὸ
ἀσ'νόδιφτ' ἀστένευα. 2) Ὁ περίφοβος, ὁ ἀνήσυχος διὰ τὴν
 ἔλλειψιν συντροφίας Ἰμβρ.: *Πέρασα οὐλ' δ' νύχτια ἀδ'νό-
 διφτ', δὲ δόρουμ' νὰ δ'νονδιφτῶ.*

ἀσυνόρευτος ἐπίθ. *Λεξ.* Ἐλευθερουδ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνορευτὸς* <*συν-
 νορεύω.*

Ὁ μὴ ἔχων κοινὰ σύννορα μετὰ τινος, ἐπὶ κτημάτων
 ἐνθ' ἄν.: *Κοντὰ εἶναι τ' ἀμπέλιμα μας, ἀλλ' ἀσυνόρευτα* *Λεξ.*
 Πρω.

ἀσυνορθίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀσυνόρ-
 θᾶστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνορθίαστὸς*
 <*συνορθιάζω.*

1) Ἀτακτοποιήτος ἐνθ' ἄν.: *Ἐφέκεν τ' ὁσπίτ' ἀσυνόρ-
 θᾶστον Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυχύριστος 2.* 2)
*Ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσυνόρθᾶστος γυ-
 ναῖκα Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυχύριστος 2β.*

ἀσυνόρθωτος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀσυνάρτω-
 τος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνορθωτὸς*
 <*συνορθώνω.*

1) Ἀσυνορθίαστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ἀσυνόρθωτον*
ὁσπίτ' Τραπ. Σπίτιν ἀσυνάρτωτον Ρόδ. β) Ἀσυνορθία-
 στος 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): *Πολλὰ ἀσυνόρθωτος ἐν*
Τραπ. 2) Ὁ μὴ παρασκευασθεὶς, ἀπαρασκευος Ρόδ.:
Θέλουν νὰ κάμουν γάμον καὶ κόμα εἶναι ἀσυνάρτωτοι. Συνών.
*ἀνετοιμάστος, ἀνέτοιμος, ἀπροετοιμάστος, ἀ-
 συγκαίριαστος.*

ἀσυνόριαστος ἐπίθ. Θήρ. ἀσ'νόριαστους Στερελλ.
 (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνορίαστὸς*
 <*συνοριάζω.*

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν προσδιορισθῇ εἰσέτι τὰ
 σύννορα ἐνθ' ἄν.: *Ἀμπέλι ἀσυνόριαστο Θήρ.*

ἀσυνταίριαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνταιριαστὸς.*

Ἀνόμοιος πολλαχ.: *Ἀσυνταίριαστο ἀντρόγυνο - ζευγάρι.*
*Ἀσυνταίριαστα ἐπιπλά σύνηθ. Κρατοῦσαν ἀπὸ δγὸ ἀσυνταί-
 ριαστες γεγεῖς, θαλασσινὴ τὴ μιὰ καὶ σιερικινὴ τὴν ἄλλη ΓΒλα-
 χογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 94. Συνών. ἀταίριαστος.*

